

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 62.995/3
van 16 maart 2018

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot regeling
van het infrastructuurforfait binnen de persoonsvolgende
financiering voor personen met een handicap, verstrekt door het
Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden
Aangelegenheden’

Op 14 februari 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot regeling van het infrastructuurforfait binnen de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 6 maart 2018. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 16 maart 2018.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot de invoering van een nieuw systeem van infrastructuursubsidies ten laste van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (hierna: het Fonds) voor vergunde – of bepaalde van deze vergunning vrijgestelde¹ – aanbieders van niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning aan personen met een handicap. Het betreft een forfaitaire subsidiëring als tegemoetkoming in de infrastructuurkosten per vergunde opvangcapaciteit, die wordt geconcipieerd als een alternatieve investeringssubsidie in de zin van artikel 7bis van het decreet van 23 februari 1994 ‘inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ (artikel 1, 10°, van het ontwerp). De tegemoetkoming wordt weliswaar ter beschikking gesteld naar aanleiding van bepaalde concrete investeringen, maar ze is opgevat als een tegemoetkoming in uitsluitend “handicapgerelateerde” kosten die worden gemaakt door de zorgaanbieder.² De tegemoetkoming wordt jaarlijks uitbetaald aan de vergunde aanbieder, maar ze moet op een voor de gebruiker zichtbare wijze in mindering worden gebracht bij de berekening van de woon- en leefkosten.

2.1. Hoofdstuk 1 van het ontwerp bevat enkele definities en bepaalt welke zorgaanbieders onder welke voorwaarden onder het toepassingsgebied van de ontworpen regeling vallen (artikelen 1 en 2).

2.2. Hoofdstuk 2 regelt onder meer het toepassingsgebied, de procedure en de aard van het infrastructuurforfait.

Afdeling 1 bevat de voorwaarden waaraan zowel de aanvrager als het infrastructuurproject dienen te voldoen. De voorwaarden betreffende de aanvrager hebben betrekking op de door de aanvrager aangeboden zorg, de duur van zijn genotsrecht en zijn eventuele band met een derde-eigenaar van de grond, en de financiële draagkracht van de aanvrager (artikelen 3 en 4). De voorwaarden waaraan het infrastructuurproject moet voldoen, worden bepaald in artikel 5 en in bijlage 1. Zij hebben onder meer betrekking op de algemene bouwfysische, technische en kwaliteitsnormen, de specifieke bouwfysische, technische en kwaliteitsnormen, de noodzaak om te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning of een omgevingsvergunning, het verlenen van het “akkoord infrastructuurforfait” door het Fonds en de

---

¹ Zie artikel 2, 2°, van het ontwerp.

² De ontworpen regeling vertoont daardoor enige gelijkenis met de infrastructuursubsidies die sinds kort zijn ingevoerd voor de woonzorgcentra en de centra voor kortverblijf bij artikel 63/1 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 en bij artikel 11, tweede lid, en bijlage XVII van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 ‘betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen van gebruikers en mantelzorgers’.

afwezigheid van infrastructuursubsidies voor het project in de laatste twintig jaar. Ook projecten met autofinanciering die al eerder een goedkeuring hebben gekregen in het kader van het systeem van de alternatieve investeringssubsidies en projecten die al een ontvankelijke aanvraag voor investeringssubsidies hebben ingediend bij het Fonds, komen in aanmerking; in dat geval zijn de bestaande bouwfysische, technische en kwalitatieve normen van toepassing.

Afdeling 2 van hoofdstuk 2 bevat de procedureregels voor de aanvraag en de toekenning van het infrastructuurforfait. De aanvrager dient een aanvraag in voor het “akkoord infrastructuurforfait”, die onder meer het masterplan en het projectplan omvat (artikelen 6 en 7). Zowel voor een bestaand project met autofinanciering als voor een bestaand project waarvoor in het kader van het toekennen van investeringssubsidies al een ontvankelijke aanvraag tot het verkrijgen van een definitief principieel akkoord of van subsidiebelofte werd ingediend, wordt voorzien in een vereenvoudigde aanvraagprocedure (artikel 8). Artikel 9 voorziet in de mogelijkheid om een “voorlopig akkoord infrastructuurforfait” aan te vragen, waarna in een tweede fase het akkoord infrastructuurforfait kan worden aangevraagd. Het Fonds onderzoekt de ontvankelijkheid van de aanvraag en vraagt advies van de functioneel bevoegde administratie, van ambtenaren van het Fonds en van de coördinatiecommissie (artikel 10). De Vlaamse minister bevoegd voor de bijstand aan personen (hierna: de minister) beslist over het verlenen van het akkoord infrastructuurforfait (artikel 11). Na het akkoord beschikt de aanvrager over twee jaar om de investering uit de voeren, maar die termijn kan op gemotiveerd verzoek van de aanvrager door de minister worden verlengd in geval van overmacht (artikel 12, § 2). In beginsel kunnen de werkzaamheden of de aankoop niet worden aangevat voor het akkoord infrastructuurforfait is gegeven, maar daar kan in bepaalde omstandigheden van worden afgeweken (artikel 12, § 3). Het is mogelijk een wijziging van het akkoord infrastructuurforfait aan te vragen (artikel 12, § 4). Tijdens de werken kan er steeds een controle van de conformiteit met het akkoord infrastructuurforfait worden uitgevoerd (artikel 13). In het kalenderjaar voor het jaar van de ingebruikname kan de aanvrager een opstartbeslissing van het infrastructuurforfait aanvragen (artikel 14). De minister beslist over die aanvraag (artikel 15). Na de ondertekening van de opstartbeslissing door de minister stelt de leidend ambtenaar van het Fonds jaarlijks het bedrag van het infrastructuurforfait vast voor het project. De aanvrager kan bezwaar aantekenen tegen de berekening van het bedrag infrastructuurforfait (artikel 16). Zowel voor als na de ingebruikname moeten een aantal stukken worden bezorgd aan of ter beschikking gehouden van het Fonds (artikel 17). In het jaar na het jaar van de ingebruikname maakt de aanvrager een globale evaluatie van het gerealiseerde project (artikel 18).

Afdeling 3 bevat de nadere regels over de berekening en de toekenning van het infrastructuurforfait. Er wordt vastgelegd vanaf welk tijdstip het infrastructuurforfait kan worden toegekend (artikel 19). Bepaalde wijzigingen moeten worden meegedeeld aan of vergen het uitdrukkelijk akkoord van het Fonds (artikel 20). De aanvrager moet jaarlijks een verslag indienen over het gebruik van de infrastructuur in het voorgaande kalenderjaar. Er wordt bepaald hoe daarbij de gebruikers worden ingedeeld in capaciteitseenheden voor de verschillende zorggroepen (artikel 21 en bijlage 2). Er wordt voorzien in een bijzondere regeling voor de capaciteitseenheden voor de eerste twee jaar vanaf de ingebruikname van de infrastructuur (artikel 22). Er gelden verschillende opdelingen van het infrastructuurforfait in deelforfaits naargelang de doelgroep en de functie van het investeringsproject (deelforfait

woonondersteuning, deelforfait collectieve en ondersteunende zorglokale en deelforfait dagbesteding) (artikel 23 en bijlage 3). Het infrastructuurforfait wordt door het Fonds jaarlijks uiterlijk op 31 december uitbetaald (artikel 24). Ten slotte wordt bepaald dat het bedrag van het infrastructuurforfait op een voor de gebruiker zichtbare wijze in mindering moet worden gebracht bij de berekening van de woon- en leefkosten en dat de kosten die vergoed worden met een infrastructuurforfait, niet eveneens als woon- en leefkosten mogen worden aangerekend (artikel 25).

2.3. In hoofdstuk 3 wordt het toezicht op de ontworpen regeling geregeld. Dat toezicht gebeurt door de bevoegde personeelsleden van de Vlaamse administratie (artikel 26).

RECHTSGROND

3. Het ontworpen besluit vindt in beginsel rechtsgrond in artikel 7*bis* van het decreet van 23 februari 1994 ‘inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’.

In zoverre het ontworpen besluit betrekking heeft op de voorwaarden waaraan de aankoop van gebouwen moet voldoen om voor het infrastructuurforfait in aanmerking te komen, wordt de rechtsgrond aanvullend geboden door artikel 10, tweede lid, van hetzelfde decreet.

In zoverre het ontwerp betrekking heeft op de coördinatiecommissie, kan ervoor aanvullend rechtsgrond worden gevonden in artikel 11, § 2, tweede lid, van hetzelfde decreet.

Artikel 4 van het ontworpen besluit vindt specifiek rechtsgrond in artikel 12, vierde zin, van hetzelfde decreet.

In de aanhef wordt ook verwezen naar artikel 7*ter* van hetzelfde decreet. De gemachtigde bevestigde dat die bepaling niet dienstig is als rechtsgrond.

VORMVEREISTEN

4. Op grond van artikel 4, § 2, 2°, van het decreet van 7 december 2007 ‘houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers’ is de Vlaamse Regering verplicht om het advies van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid (hierna: SAR WGG) te vragen over de ontwerpen van besluit van de Vlaamse Regering, waaraan de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring heeft gehecht en die van strategisch belang zijn.³

Uit het dossier blijkt niet dat over het ontwerp het advies van de SAR WGG is gevraagd. De gemachtigde verklaarde daarover het volgende:

---

³ Die adviesverplichting vloeit ook voort uit artikel 4, § 2, 2°, van het decreet van 18 juli 2003 ‘tot regeling van strategische adviesraden’.

“Het betreft inderdaad een fundamentele hervorming van het subsidiesysteem, maar een hervorming die in het verlengde ligt van een fundamenteelere hervorming, m.n. de invoering van de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap. Voorafgaand aan de opmaak van deze regelgeving is uitvoerig overlegd met de sector in verschillende werkgroepen. Er is een taskforce opgericht waarbij de strategische lijnen van het nieuwe financieringsconcept zijn uitgetekend en verder gekristalliseerd werden in een conceptnota. Hierin waren de koepelorganisaties en de gebruikersverenigingen vertegenwoordigd. Daarnaast is ook een technische werkgroep in het leven geroepen met vertegenwoordiging vanuit de voorzieningen over de parameters onderliggend aan de forfaitberekeningen. De bevindingen van deze werkgroep zijn teruggekoppeld binnen de taskforce. De conceptnota is besproken op de werkgroep Zorg en Assistentie (16.02.2017) van het VAPH. Het ontwerp van regelgeving werd besproken op het op het raadgevend comité van het VAPH (05.09.2017) en aangepast op enkele punten op basis van het advies.”

Ook al heeft de Vlaamse Regering een ruime appreciatieruimte om te bepalen welke besluiten van strategisch belang zijn,⁴ uit de nota aan de Vlaamse Regering blijkt dat de ontworpen subsidieregeling aansluit op de persoonsvolgende financiering die werd ingevoerd bij het decreet van 25 april 2014 ‘houdende de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap en tot hervorming van de wijze van financiering van de zorg en de ondersteuning voor personen met een handicap’. Die nieuwe regeling behelst een ingrijpende hervorming van de ondersteuning van personen met een handicap, waarbij de nieuwe uitgangspunten moeten worden verzoend met de noden van de zorgaanbieders. De bestaande regelgeving inzake infrastructuursubsidies is niet meer toepasbaar in de context van de persoonsvolgende financiering en moest dus volledig worden herdacht. Gelet op de belangrijke beleidskeuzen die het ontworpen besluit ter zake inhoudt, is het wel degelijk van strategisch belang. De omstandigheid dat uitvoerig overleg met de sector heeft plaatsgevonden, zoals de gemachtigde betoogde, doet geen afbreuk aan de toepasselijkheid van de decretale bepaling die voorziet in de adviesverplichting. De conclusie is dan ook dat het ontworpen besluit alsnog aan de SAR WGG voor advies moet worden voorgelegd.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van dat advies nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

5.1. Krachtens de ontworpen regeling worden subsidies verleend voor infrastructuur, onder meer aan vergunde zorgaanbieders die de rechtsvorm kunnen aannemen van een vennootschap met rechtspersoonlijkheid en met een sociaal oogmerk,⁵ en die dus winst kunnen nastreven. De vraag rijst dan ook of de ontworpen regeling niet beschouwd moet worden als een

⁴ In het amendement dat heeft geleid tot de invoering van de notie van een besluit van de Vlaamse Regering van “strategisch belang” werd die notie omschreven als “ontwerpen van reglementair of organiek besluit die uitvoering geven aan de inhoud van een decreet en door de Vlaamse regering worden beschouwd als basisuitvoeringsbesluiten” (*Parl.St.* VI. Parl. 2002-03, nr. 1607/5, 2). Die nadere omschrijving is tijdens de verdere parlementaire bespreking weliswaar weggefallen, maar ze kan nog steeds gelden als interpretatierichtlijn ter zake.

⁵ Zie artikel 3, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juni 2016 ‘houdende het vergunnen van aanbieders van niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning voor personen met een handicap’.

regeling inzake staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) die in beginsel onder het toepassingsgebied valt van de aanmeldingsplicht bij de Europese Commissie, zoals bedoeld in artikel 108, lid 3, van datzelfde verdrag. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie maakt een maatregel slechts staatssteun uit in de zin van die bepaling indien aan de volgende voorwaarden is voldaan. Ten eerste moet het gaan om een maatregel van de staat of een maatregel die met staatsmiddelen is bekostigd. Ten tweede moet hij het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kunnen beïnvloeden. Ten derde moet de maatregel de begunstigde ervan een voordeel verschaffen. Ten vierde moet hij de mededinging vervalsen of dreigen te vervalsen.⁶

5.2. De omstandigheid dat uit artikel 25 van het ontwerp kan worden opgemaakt dat het bedrag van het infrastructuurforfait op zichtbare wijze in mindering wordt gebracht bij de berekening van de woon- en leefkosten van de gebruiker, waaruit zou moeten blijken dat het financiële voordeel van de infrastructuursubsidies uiteindelijk wordt doorgerekend in de persoonlijke bijdrage van de gebruiker, neemt in elk geval niet weg dat het voordeel initieel toekomt aan bepaalde ondernemingen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat alle overheidsmaatregelen die, in welke vorm ook, ondernemingen rechtstreeks of indirect kunnen bevoordelen of die moeten worden beschouwd als een economisch voordeel dat de begunstigde onderneming onder normale marktvoorwaarden niet zou hebben verkregen, als steun moet worden beschouwd.⁷ De omstandigheid dat andere belanghebbenden, in dit geval de gebruikers, ingevolge deze regeling eveneens bepaalde voordelen hebben kunnen genieten, die samen beschouwd zelfs kunnen samenvallen met het volledige subsidiebedrag, neemt niet weg dat de betrokken vergunde zorgaanbieders als begunstigde van de subsidies moeten worden beschouwd.⁸⁻⁹ Het voordeel bestaat er in elk geval in dat de betrokken zorgaanbieders aantrekkelijker worden voor bewoners, aangezien de woon- en leefkosten in principe lager zullen uitvallen.

5.3. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de ontworpen regeling beschouwd kan worden als een compensatie voor de prestaties die de begunstigde ouderenvoorzieningen verrichten om openbare dienstverplichtingen uit te voeren, zodat zij in werkelijkheid geen financieel voordeel ontvangen en die maatregel dus niet tot gevolg heeft dat zij in een gunstigere mededingingspositie worden geplaatst dan hun concurrenten, waardoor de ontworpen regeling niet valt onder artikel 107, lid 1, VWEU.¹⁰ Opdat een dergelijke compensatie in een concreet

---

⁶ Zie: HvJ 10 juni 2010, C-140/09, *Fallimento Traghetti del Mediterraneo*, punt 31; HvJ 29 maart 2012, C-417/10, *3M Italia*, punt 37; HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, *Libert e.a.*, punt 74; HvJ 21 december 2016, C-76/15, *Vervloet e.a.*, punt 89.

⁷ Zie: HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, *Libert e.a.*, punt 83; HvJ 3 april 2014, C-559/12, *Frankrijk/Commissie*, punt 94; HvJ 21 december 2016, C-76/15, *Vervloet e.a.*, punt 93.

⁸ Vgl. HvJ 21 december 2016, C-76/15, *Vervloet e.a.*, punten 93-95.

⁹ Dat blijkt ook uit de inleidende zin van artikel 2 van het ontwerp.

¹⁰ HvJ 24 juli 2003, C-280/00, *Altmark Trans en Regierungspräsidium Magdeburg*, punt 87.

geval niet als staatssteun kan worden aangemerkt, moet evenwel aan een aantal voorwaarden zijn voldaan, die zijn opgesomd in het zogenaamde DAEB-vrijstellingsbesluit.¹¹

Het valt evenmin uit te sluiten dat, gelet op het bedrag van de toe te kennen subsidie, die subsidie ingepast kan worden in de voorwaarden vervat in de zogenaamde *de-minimis*verordening,¹² in welk geval de ontworpen regeling evenmin moet worden aangemeld bij de Europese Commissie.

Bij gebrek aan concrete gegevens en gelet op het korte tijdbestek waarover de Raad van State beschikt, kan hij geen uitsluitsel geven of aan die voorwaarden is voldaan.

5.4. De gemachtigde verklaarde hierover het volgende:

“Voorzieningen in de sector van personen met een handicap worden niet beschouwd als economische entiteiten in de zin van het Verdrag. Het infrastructuurforfait is dan ook geen subsidie. Mochten deze voorzieningen toch als economische entiteit worden beschouwd, dan volstaat wellicht een beperkte aanpassing van het besluit. Zij moeten in dat geval worden gezien als belast met een DAEB (het aanbieden van niet-rechtstreeks toegankelijke hulpverlening), waarvoor zij een compensatie ontvangen. Die compensatie moeten zij vervolgens integraal en aantoonbaar in mindering brengen op de factuur aan de gebruiker (artikel 25). Wanneer zij dit niet doen, moet de subsidie worden teruggevorderd (artikel 11, eerste lid, en 13, 1°, van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof). De toevoeging van een verwijzing naar het DAEB-besluit zou in dat geval dan ook moeten volstaan om de regeling in overeenstemming met het DAEB-besluit te brengen.”

Zoals in opmerking 5.1 is uiteengezet, zijn (bepaalde van) de begunstigden van de subsidie wel degelijk te beschouwen als ondernemingen die winst nastreven. Het staat aan de stellers van het ontwerp om na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden van het DAEB-vrijstellingsbesluit. De loutere omstandigheid dat de compensatie integraal en aantoonbaar in mindering moet worden gebracht op de factuur van de verbruiker, op straffe van terugvordering van de subsidies, volstaat op zich alleszins niet om te kunnen stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

Bij twijfel over het voldaan zijn aan die voorwaarden moet de ontworpen regeling alsnog worden aangemeld bij de Europese Commissie. Die aanmelding is noodzakelijk om de sanctie te vermijden in geval van een onterechte niet-aanmelding, namelijk dat de steun *per se* nietig is (zelfs indien ze verenigbaar verklaard zou kunnen worden als ze correct werd aangemeld).

---

¹¹ Besluit 2012/21/EU van de Commissie van 20 december 2011 ‘betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen’.

¹² Verordening (EU) nr. 1407/2013 van de Commissie van 18 december 2013 ‘betreffende de toepassing van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op *de-minimis*steun’.

ALGEMENE OPMERKINGEN

6. Uit artikel 5, 2° en 3°, van het ontwerp, enerzijds, en artikel 5, 4°, a), van het ontwerp, anderzijds, vloeit voort dat projecten die hetzelfde infrastructuurforfait ontvangen aan verschillende bouwfysische, technische en kwalitatieve normen moeten voldoen, naargelang het al dan niet gaat om een bestaand project met autofinanciering of een project waarvoor al een ontvankelijke aanvraag tot het verkrijgen van een definitief principieel akkoord of van een subsidiebelofte werd ingediend. Dat verschil in behandeling wordt in de nota aan de Vlaamse Regering als volgt verantwoord:

“De redenering hierachter is dat de nieuwe normen niet bekend waren op het moment van de opmaak/indiening van de plannen. Voor nieuwe, nog in te dienen projecten zullen de gebouwnormen in bijlage 1 van toepassing zijn.”

Die verantwoording komt erop neer dat gepoogd werd recht te doen aan het gerechtvaardigde vertrouwen van de zorgaanbieders. Het is echter onduidelijk of de gevolgen van dit onderscheid niet onredelijk zijn ten aanzien van zorgaanbieders die op hetzelfde ogenblik en voor dezelfde subsidie aan strengere of bijkomende eisen worden onderworpen. Onder dit voorbehoud kan het verschil in behandeling worden aanvaard.

7. In de artikelen 1, 1°, en 5, 3°, van het ontwerp wordt telkens verwezen naar de “datum principiële goedkeuring VR” als scharnierdatum. Allicht wordt hier de datum bedoeld waarop de Vlaamse Regering het ontworpen besluit principieel heeft goedgekeurd, namelijk 9 februari 2018. Die datum is echter gelegen vóór de bekendmaking van de regeling in het Belgisch Staatsblad en vóór de inwerkingtreding van de ontworpen regeling, die, bij gebrek aan andersluidende bepaling, in werking zal treden de tiende dag na bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Dit kan tot gevolg hebben dat zorgaanbieders die vanaf 9 februari 2018, maar vóór de bekendmaking van de ontworpen regeling in het Belgisch Staatsblad, beschikken over een gunstig advies over een project met autofinanciering (in het geval van artikel 1, 1°, van het ontwerp) of een aanvraag hebben ingediend (voor andere projecten, in het geval van artikel 5, 3°, van het ontwerp), worden onderworpen aan een strengere regeling dan zorgaanbieders die aan die voorwaarden hebben voldaan vóór 9 februari 2018. Nochtans bevinden beide categorieën van aanvragers zich ten aanzien van de geldende regeling in dezelfde situatie. In het licht van het gelijkheidsbeginsel moet dan ook een passende verantwoording voorhanden te zijn voor die verschillende behandeling. De omstandigheid dat, zoals de gemachtigde aanvoerde, “[o]ver alle beslissingen van de Vlaamse Regering (...) actief [wordt] gecommuniceerd en de openbaarheid van bestuur (...) bovendien van toepassing [is]” en dat “VIPA (...) tevens over de principiële beslissing ook gecommuniceerd [heeft] naar de sector” volstaat op zich niet als verantwoording.

Indien die verantwoording effectief voorhanden is, zou ter wille van de rechtszekerheid in de twee ontworpen bepalingen overigens “9 februari 2018” moeten worden vermeld in plaats van “(datum principiële goedkeuring VR)”.

8. De ongeoorloofde verwantschapsband waarvan gewag wordt gemaakt in artikel 3, 2°, van het ontwerp en die nader wordt uitgewerkt in artikel 4 van het ontwerp, betreft een aantal verhoudingen tussen de (rechts)persoon die eigenaar is van de gronden waarop de voorziening zal worden opgetrokken en de (rechts)persoon die initiatiefnemer is van de voorziening en dus de subsidie aanvraagt, waarbij de aanvrager omwille van die verhouding niet in aanmerking komt voor het infrastructuurforfait, zonder dat de mogelijkheid bestaat om een tegenbewijs te leveren voor die ongeoorloofde verwantschapsband.

Aldus wordt een verschil in behandeling tussen eigenaars van de betrokken gronden en tussen initiatiefnemers van voorzieningen ingesteld. Al berust dat onderscheid op een objectief criterium en al kan er geen twijfel over bestaan dat ermee een wettig doel wordt nagestreefd, toch moeten de stellers van het ontwerp, mede gelet op het gegeven dat een beperking wordt aangebracht op de vrijheid van vereniging, voor elk van de in de genoemde bepaling bedoelde gevallen nagaan of het onweerlegbare karakter van het vermoeden niet verder reikt dan noodzakelijk is om de beoogde doelstelling te bereiken.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

9. Gelet op hetgeen is uiteengezet in opmerking 3, moet het eerste lid van de aanhef worden weggelaten, moet in het tweede lid bijkomend worden verwezen naar de artikelen 10, tweede lid, 11, § 2, tweede lid, en 12 van het decreet van 23 februari 1994, en moet de verwijzing naar artikel 7ter van hetzelfde decreet worden weggelaten.

Artikel 2

10. Artikel 2 van het ontwerp kan worden beschouwd als een bepaling die het toepassingsgebied van de regeling betreft. Die bepaling zou dan ook beter worden ondergebracht in afdeling 1 van hoofdstuk 2, dat betrekking heeft op dat toepassingsgebied.

Artikel 10

11. Het zou de duidelijkheid en derhalve de rechtszekerheid ten goede komen als paragraaf 1 van artikel 10 van het ontwerp als volgt wordt geredigeerd:

“§ 1. Het Fonds onderzoekt of de vraag, vermeld in artikel 6 en 9, of de heropening, vermeld in artikel 8, voldoet aan de voorwaarden, vermeld in artikel 2, 3 en 5, en maakt (...).”

12. Het verdient aanbeveling om in het tweede lid van dezelfde paragraaf 1 “voorwaarden, vermeld in artikel 2, 3 en 5” in plaats van “vereisten, vermeld in het eerste lid” te schrijven.

13. In paragraaf 2 van artikel 10 van het ontwerp moet de verwijzing naar artikel 8 van het ontwerp worden geschrapt, tenzij indien de bepaling ook betrekking heeft op de heropening, in welk geval moet worden verwezen naar “de heropening, vermeld in artikel 8” (zie opmerking 11).

Artikel 11

14. In artikel 11, § 4, van het ontwerp moet worden verwezen naar artikel 10, § 4, *vijfde* (niet: zesde) lid.

Afdeling 3 van hoofdstuk 2

15. Het opschrift van afdeling 3 (“Infrastructuurforfait”) is hetzelfde als dat van hoofdstuk 2 waar die afdeling deel van uitmaakt. Wellicht zou beter worden geschreven “Berekening en toekenning” of iets dergelijks.

Slotopmerking

16. Het is niet duidelijk hoe de ontworpen regeling zich verhoudt tot het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de voorzieningen voor personen met een handicap’ en tot het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2011 ‘tot regeling van de alternatieve investeringssubsidies, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden’. Zo wordt het eerstgenoemde besluit niet opgeheven, waardoor de twee subsidiekanalen formeel naast elkaar blijven bestaan.

De gemachtigde verklaarde daarover het volgende:

“Het is niet de bedoeling beide kanalen naast elkaar te laten blijven bestaan. Een wijziging van het BVR van 19 juni 2009 is in volle voorbereiding. Dat BVR blijft relevant voor bv. de revalidatiecentra, de centra voor ontwikkelingsstoornissen en de voorzieningen voor minderjarigen. Het BVR van 18 maart 2011 blijft relevant voor de dossiers die reeds in toepassing van dat besluit een principieel akkoord verkregen. Artikel 5 regelt de inkanteling van de nog niet gehonoreerde subsidieaanvragen in kader van de alternatieve financiering naar het nieuw subsidiekader. Het is niet de bedoeling om nog principieel akkoorden op basis van het BVR van 18 maart 2011 te verlenen. Sowieso kunnen er geen subsidiekanalen worden gecumuleerd door de vereiste in artikel 5, 8°.”

Het toepassingsgebied van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009 zou dan zo snel mogelijk moeten worden beperkt tot de voorzieningen die niet onder het toepassingsgebied van de ontworpen regeling vallen, zodat daaromtrent geen onduidelijkheid bestaat.

In het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2011 zou duidelijkheidshalve een bepaling kunnen worden opgenomen waarin tot uiting komt wat het temporele

toepassingsgebied ervan is ten opzichte van het ontworpen besluit. Eventueel zou dat laatste besluit ook zonder meer kunnen worden opgeheven, waarbij in een overgangsbepaling in het ontworpen besluit kan worden verduidelijkt dat het van toepassing blijft voor de vroegere investeringssubsidies.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jo BAERT